

VARGAVÁROS

DOLLÁR, MÁRKA, FORINT...

1

Ha esik, ha fúj, ha havaz, ha mínusz huszonöt fok
van árnyékban, ha fiatalnak látszó svéd manökenekkel
tömött Mercedesek potyognak az égből, akkor is,
minden reggel fél tíz és tíz óra között indul a nap.

Kutya egy élet, csupa hajtás, megfeszített munka, kitartó
és kemény és következetes *melő*. Kiállni *hajnali órán* a tér
sarkára, s várni, csak várni, közben kérdezősködni, érdeklődni
az arra járóktól.

2

Nagydarab, kopaszra nyírt, tagbaszakadt férfiak, fülbevaló,
bőrszerkó; megjárták már Kelet- és Nyugat-Európát,
végigutazták a Balkánt; hoztak kocsit, mobilt, aranyat,
táncosnőket; vittek lóhámot, sátrat, zoknit, vécépapírt,
kerámiát, régi bútort.

Alulról jöttek, mint itt annyian mások. Gyárakban
dolgoztak, s – kezdetnek – elmentek kutyát sétáltatni
a Rózsadombra; zsákolni vagy segédmunkásnak
a kőművesekhez, ácsokhoz, kubikosokhoz; tyúkszart
hordtak isten háta mögötti tanyákon; vagy
képeslapokat árultak pesti bérházakban a
mozgássérültek javára.

És most itt állnak a Cabriótól pár méterre,
hazai földön, a nyugati meg keleti tudás
birtokosaiként, itt, szülővárosukban,

akik nem mentek el végleg,
hazajöttek, és befektetik mindazt a tudást,
rutint és tapasztalatot...

3

A mozgalmas ifjúkor után tevékeny
öregkor következik. Belőlük lesznek
a legelszántabb egyháztanácsosok.
Könnyes szemmel énekelnek
éjfélkor a rokoni esküvőkön. Betéve fújják
majd a *Szózat* első hét sorát és Petőfi múdallá
vált költeményeit. Legnagyobb költőjük ő.
A lángoszlop. A legkitartóbb tagok a Szervezetben
és a helyi tanácsban. Zokognak, amikor az *Az én
jó apámnál nincs jobb a világon* című dalt küldi
szerető stb. nekik a rádióban, vagy amikor a helyi
újság kimerítő interjút közöl velük X-edik
születésnapjukon.

És akkor elmondják majd, hogy milyen is volt...
Hogy nem volt az fenéig... Mert az elnyomás...
És mert kisebbségben... És hogy ők csakis az...
És remélik, hogy ha nekik nem is, de legalább
gyermekük, legalább nekik...

LAKOSSÁGI FÓRUM

Nincs itt mit lacafacázni! Nincs itt pardon!
Nincs hát így, meg hát úgy! Aki TAG és jó
Izé... meg... jó Izé, annak ezentúl tudnia kell,
mi a dolga! Az nem figyel másra, csakis a
legfontosabbra *koncentrál!* Követendő
példának állítja magát népe, nemzete és a
világ elé! Egy igazi, Izé, ilyen, reggel, délben,
este és éjszaka is tudja! Lefekvés előtt is
tudja! S ha kell, meg is fogalmazza a direktívát

reggel is, délben is, este is! Ha kell, éjszaka is,
mielőtt átadhatná magát a nemes feladatnak
saját népe és a nemzete érdekében, egy ízé!

Me' mégsem vagyunk mi Trajánusz leszármazottai,
akik epret szedni járnak Spanyolhonba, vagy
gyümölcsöt szedni Németbe, mészárosnak, pincérnek
nyugatabbra, mialatt elhanyagolják a... itthon,
hadd forogjon ő... az... keserű levében, mert nekünk
itt kell megmaradnunk, itt kell szaporítanunk
kicsiny kis országunk, kicsiny kis vidékünk
lélekszámát, még ha spárgát is szedünk odaki,
gödrot is ásunk odaki, kubikolunk, téglát hordunk,
építjük az anyaországunkat, de hónaponként
hazajárunk, megmaradunk és szaporodunk!

És az ő példájuk a miénk is, szüljék csak tele az
anyak..., nemzzék csak tele az apák..., s minden
... asszonyba... S legyünk sokan, s kövessük őket!

ANYÓSÜLÉS

Lassan azzal a...!
Hova sietünk? Az istenit
annak a lábna!

Ne nyomja úgy azt a gázat! Értettem?
A szákrámentumát! Hova menyen,
ember?

Ki mondta,
hogy balra térjen? Mondtam én
valamit is? Nem mondtam. Na,
ugye? S akkor? Ha így folytatjuk, ha nem figyelünk, ebből *permisz*
az életbe' nem lesz. Rea se
baszunk,

nem érdekel, amit nekünk mondanak. Csak mondja a másik, csak mondja.

Minket nem érdekel. Hát így biza nem lehet.

Most mit keres ott?

Beállítottuk a tükröt indulás előtt? Nem állítottuk be. A polic majd nem fogja megmagyarázni, hogy nem kell lehúzni tükröt állítani az ablakot.

Mit kerestél ott? Akkor nem lesz majd mese, hogy ez meg az. Kösz szépen, s helló, s pá. S megyek a francba a doszárommal együtt. S akkor majd aszongya, hogy
nem tanították

meg

magának becsületesen. Me' örökké csak valakit hibáztatunk. Me' az a legkönnyebb.

Most meg merre megyünk? Nyugi-nyugi. Hova siet?

Nem maga kérdezzet,

hanem én beszélek. Azt gondoljuk, ugye,

hogy a vizsgán is kérdezzetünk? *Unde mergem, domnu policiszt?*

Megmondja magának rögtön az, ne féljen. Elirányítja magát

úgy, hogy nem felejt el soha az életbe'. Amíg él, érti? Nem figyel? Nem is kell figyelni. Amit én

mondok, az úgyszólván hülyeség. Nem kell meghallgatni. Minek azt? Hova engedi

fel olyan hamar azt a kurva pedált?

Haggyunk békét; mennyen tovább. Mindjárt a sáncba' kötünk ki.

Ej, azt a leborult, kurva!

Oldalparkolás! Ha így parkol

majd, megköszönik, s ülhet hátra, a hátsó ülésre. Vezet

majd más, ne féljen. Lesz más, aki majd tudni fogja. Hanem

jó lesz

majd az anyósülésen.

Jó hely az.

Lehet fékezni is, gázolni is; éppen csak kormány nincs a kézbe'.

Hova

menyünk, ember? Mé menyünk a sánc

felé? Virágot akarunk szedni? Ki kell a kocsiból szállni, s úgy kell a virágot

gyűjteni. Vagy maga másképp szokta?

Nem hinném. De hát ki tudja?!

Annyiféle ember van a mai világba'.

A MESTER

Üldögél kedvetlenül... Kedvetlenül üldögél a valamelyik település, egy anyaországi helység összkomfortos, kertes családi házában, és szopogatja a tollát, rágja a pennája végét, jön-e az ihlet, azt kérdezi magától, hol van az a kurva ihlet, gondolja, ami nem akar, az istennek sem akar, az atyaságát neki!, jönni, és el van keseredve, nagyon szomorú, mert nem

tud írni sem már, ő, aki annyit, kinek is?, minek is?, mondta, aki annyit mentette, el van keseredve, mit meg nem tett értük, és a hazát is, ezt is, meg azt is, a hátrahagyottat is, a hegyek között is eleget éppen, a vérzivarokból egy szellentésnyit sem tanulót is, *avgódó* sorsokkal és jajkiáltásokkal érettük, rágogatja most a tollát, hogy mért ilyen *nehéz*, hogy mért nem

érzi jól magát itt a honjai között, kérdezi magától szépen, illedelmesen, mi az a nagy honfibúí fájdalom, pannon keserűség, ami rátelepszik az ő érzékeny, túlérzékeny lelkére, ráül, s nem engedi onnan szabadulni őt, mi az, ami nyomja, kérdezi csendesén magától, mert ahogy ő, kérem szépen, hadakozott, megmondott, kimondott, lángoszlop volt, s

kellett a... nem kellett senkinek, és aki otthon is tkp., miközben kihallgatták, lehallgatták, elhallgatták, és akkor most mi, és akkor most mi van, eljött, s akkor mi, üldözték, s eljött, elkergették, útlevéllal, s jött, s akkor, s most mi, s üldögél és rágja a tollát, ül, mint egy faszent, és várja az ihletet, vár az ihletre, reá, hodu utu, szépen csendben, hogy jön ebben az elkurvult, gondolja,

világban, ebben a nem jó irányba haladó, írja, világban, amely nem érti, hanem kiszipolyozza, kizsigereli, írja-gondolja, pítsába se veszi, gondolja csak, hegyei közé menne, írja, hol még az emberek, ahol még a vadvirágos mezők is stb., ha ott is meg nem változott vón', ó, vajh' úgy léssen-e még, mint vót, írja, de kurvára, a jó francokba belé, gondolja még eztet ekkor...